

PRZEŁOŻONY GENERALNY ZGROMADZENIA ŚW. MICHAŁA ARCHANIOLA

Al. M. J. Piłsudskiego 248/252 • 05-270 Marki • tel. +48/ 22/ 781 14 90 • fax +48/ 22/ 771 34 56 • e-mail: kuria@michalici.pl

Marki, 19.04.2021 r.

L.dz. 138/021/21

Któż jak Bóg!

OKÓLNIK

Drodzy Współbracia!

Stosownie do Art. 182 Konstytucji naszej rodziny zakonnej **zwołuję XXII Kapitułę Generalną Zgromadzenia Świętego Michała Archaniola.**

Miejsce obrad Kapituły: Miejsce Piastowe.

Czas trwania Kapituły: 21 kwietnia – 8 maja 2022 r.

Motto Kapituły: „Jeśli Bóg z nami, któż przeciwko nam?” (Rz 8, 31).

1. Podstawowe zadania Kapituły

W obliczu bardzo dynamicznej i zmieniającej się w szybkim czasie rzeczywistości, w poczuciu *jedności w miłości* (por. *Konstytucje...*, Art. 181), stajemy wobec konkretnych zadań, które wyznacza nam nasze wewnętrzne prawo zakonne. Kapituła ma nam odpowiedzieć na pytania: w jakim stopniu, w dzisiejszych czasach, strzeżemy dziedzictwa Zgromadzenia poprzez realizację charyzmatu Ojca Założyciela; jaki jest stan duchowego życia poszczególnych członków naszej wspólnoty zakonnej i jak jest realizowane nasze posłannictwo w poszczególnych częściach świata? Podczas Kapituły dokonamy wyboru zarządu generalnego Zgromadzenia na lata 2022-2028 oraz podejmiemy uchwały dotyczące *aktualizacji celu, gorliwości apostołskiej i jedności braterskiej* (por. *Konstytucje...*, Art. 183).

2. Kontekst dzisiejszego świata

Misja, która została przez Chrystusa zlecona Kościołowi stawia przed *apostołami* każdej epoki nowe wyzwania. Jezus i Jego mesjańskie posłannictwo zawsze jest *znakiem sprzeciwu* wobec *mądrości tego świata*, który u wielu ludzi budzi lęk i obawę, a coraz częściej także złość i nienawiść. Środowiska, w których przychodzi nam realizować misję Zbawiciela, bardzo często kontestują nauczanie Jezusa, kwestionują nauczycielski mandat *Oblubienicy Chrystusa*, podważają autorytet ludzi Kościoła, pragną specyficznie pojętej wolności oraz życia bez zasad i norm opartych na chrześcijańskiej etyce, dążą do *przemiany kulturowej* z pozbawieniem człowieka religijnego sensu istnienia. W ostatecznym wymiarze buntują się przeciwko *Bożemu porządkowi* zawartemu w harmonii stworzenia i Objawieniu. Boli nas serce, gdy w *świecie medialnych sensacji* z Kościoła odchodzą ludzie, którzy nie odkryli we wspólnocie wierzących pełni życia osadzonego na sakramentalnej więzi z samym Zbawicielem. Pandemia stała się dla wielu *papierkiem lakmusowym* – miernikiem poziomu głębi ich wiary i zakorzenienia w miłości Kościoła.

W naszej duszpasterskiej posłudze doświadczamy równocześnie niezwykłego piękna Bożej łaski. Dotykamy cudów przemiany ludzkich serc uzdrowionych ze słabości, a niekiedy wręcz wskrzeszonych z duchowej śmierci przez Opatrzność. Z zachwytem, a równocześnie z lekkim niedowierzaniem przysłuchujemy się słowom będącym przejawem mądrości

Stwórcy zasianej w umyśle człowieka, który szczerym sercem poszukuje tylko Boga. Takie zdarzenia sprawiają, że rodzi się w nas nowa nadzieja. Kolejny raz przemawiają bezpośrednio do nas słowa samego Chrystusa, który zapowiedział, że moce piekielne, żadną miarą, nie dadzą rady Kościołowi (por. Mt 16, 18).

3. Kontekst współczesnego nauczania Kościoła

Jako szczególna część Bożego Ludu stajemy wobec wyzwań, które stawia przed nami Kościół Święty. Konkretny kontekst stanowi dla nas teologiczna myśl Ojca świętego Franciszka wyrażona w Liście Apostolskim „*Patris corde*” z okazji 150. rocznicy ogłoszenia świętego Józefa Patronem Kościoła Powszechnego (Rzym, 8 grudnia 2020 r.) oraz refleksja Prefekta Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego w Liście „Świadkowie piękna Boga” z okazji XXV rocznicy ogłoszenia Adhortacji Apostolskiej „*Vita consecrata*” (Watykan, 25 marca 2021 r.).

Wiele razy – pisze Ojciec św. Franciszek – zachodzą w naszym życiu wydarzenia, których znaczenia nie rozumiemy. Naszą pierwszą reakcją jest często rozczarowanie i bunt. Józef odkłada na bok swoje rozumowanie, aby uczynić miejsce dla tego, co się dzieje, choć może mu się to zdawać tajemnicze, akceptuje, bierze za to odpowiedzialność i godzi się ze swoją historią. Jeśli nie pogodzimy się z naszą historią, nie będziemy w stanie uczynić żadnego następnego kroku, ponieważ zawsze pozostaniemy zakładnikami naszych oczekiwań i wynikających z nich rozczarowań.

Życie duchowe, ukazywane nam przez Józefa, nie jest drogą, która wyjaśnia, ale drogą, która akceptuje. Jedynie na podstawie tego przyjęcia, tego pojednania, możemy również wyczuć wspanialszą historię, jej głębsze znaczenie. Zdaje się, jakby to było echo żarliwych słów Hioba, który odpowiada na zachętę swojej żony do buntu ze względu na całe zło, jakiego doznał: „Dobro przyjęliśmy z ręki Boga. Czemu zła przyjmując nie możemy?” (Hi 2, 10).

Józef nie jest człowiekiem biernie zrezygnowanym. Jego uczestnictwo jest mężne i znaczące. Akceptacja jest sposobem, w jaki przejawia się w naszym życiu dar męstwa, który otrzymujemy od Ducha Świętego. Jedynie Pan może dać nam moc, aby przyjmując życie takim, jakim jest, aby uczynić miejsce także dla tej przeciwstawnej, nieoczekiwanej, rozczarowującej części naszego istnienia (...).

*Wiara, której uczył nas Chrystus, jest raczej tą wiarą, którą widzimy u św. Józefa, nie szukającego dróg na skróty, ale stawiającego czoła „z otwartymi oczyma” temu, co się jemu przytrafia, biorąc za to osobiście odpowiedzialność (Franciszek, *Patris corde*, 4).*

*Poucza nas Ojciec św. Franciszek, że (...) „dobra nowina” Ewangelii polega na ukazaniu, iż pomimo despotyzmu i przemocy władców ziemskich, Bóg zawsze znajduje sposób, by zrealizować swój plan zbawienia. Także nasze życie czasem zdaje się być zdane na łaskę silnych, ale Ewangelia mówi nam, że Bóg zawsze potrafi ocalić to, co się liczy, pod warunkiem, że użyjemy tej samej twórczej odwagi, co cieśla z Nazaretu, który potrafi przekształcić problem w szansę, pokładając zawsze ufność w Opatrzności (...). Musimy zawsze zadawać sobie pytanie, czy z całych sił strzeżemy Jezusa i Maryi, którzy w tajemniczy sposób są powierzeni naszej odpowiedzialności, naszej trosce, naszej opiece. Syn Wszechmogącego Boga przychodzi na świat, przyjmując stan wielkiej słabości (Franciszek, *Patris corde*, 5).*

Szczęście Józefa – konkluduje Papież – nie polega na logice ofiary z siebie, ale daru z siebie. Nigdy w tym człowieku nie dostrzegamy frustracji, a jedynie zaufanie. Jego uporczywe milczenie nie rozważa narzekań, ale zawsze konkretne gesty zaufania. Świat potrzebuje ojców, odrzuca panów, odrzuca tych, którzy chcą wykorzystać posiadanie drugiego do wypełnienia własnej pustki; odrzuca tych, którzy myślą autorytet z autorytaryzmem, służbę z serwilizmem, konfrontację z uciskiem, miłosierdzie z opiekuńczością, siłę ze zniszczeniem. Każde prawdziwe powołanie rodzi się z daru z siebie,

który jest dojrzewaniem zwyczajnej ofiarności. Także w kapłaństwie i w życiu konsekrowanym wymagana jest tego rodzaju dojrzałość (Franciszek, Patris corde, 7).

Prefekt Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego – João Braz, Kardynał de Aviz, w Liście „Świadkowie piękna Boga” z okazji XXV rocznicy ogłoszenia Adhortacji Apostolskiej „Vita consecrata”, przywołuje klasyczne stwierdzenie, iż *życie konsekrowane znajduje się w samym sercu Kościoła jako element o decydującym znaczeniu dla jego misji (...) i stanowi cenny i nieodzowny dar także dla teraźniejszości i przyszłości Ludu Bożego*” (Vita consecrata, 3).

W tej dramatycznej chwili – pisze w odniesieniu do dzisiejszych czasów Kardynał Prefekt – czujemy się solidarni ze wszystkimi „w ucisku i w wytrwałości” (por. Ap 1,9), nie tylko z powodu zaistniałej pandemii, ale przede wszystkim z powodu jej skutków, które nas bezpośrednio dotyczą w codziennym życiu wspólnoty świeckiej i kościelnej. Osoby konsekrowane są w pierwszym rzędzie odpowiedzialne za budzenie we wszystkich poczucia nadziei.

W takiej okoliczności – przekonuje nas Kardynał João Braz de Aviz – łączymy się z wezwaniem i dziękczynieniem wyrażonym słowami Papieża Franciszka: „Panie, moje zbawienie pochodzi od Ciebie, moje ręce nie są puste, lecz pełne Twojej łaski. Umiejętność dostrzegania łaski jest punktem wyjścia” (Homilia, 1 lutego 2019 r.). Patrzenie w przeszłość, ponowne odczytanie własnych dziejów jest zauważeniem w nich wiernego daru Boga, nie tylko naszym spojrzeniem, ale „sposrzeniem wiernych” (Vita consecrata, 1), w przeświadczeniu, że tajemnica Królestwa Bożego już działa w naszej historii i oczekuje na swe całkowite wypełnienie w niebie.

W dokumencie Kardynała Prefekta odkrywamy pełną entuzjazmu zachętę: Osoby konsekrowane muszą obudzić w sobie samych, ale przede wszystkim w mężczyznach i kobietach naszych czasów, chęć, by to, co jest piękne i prawdziwe, było pociągające.

Piękne więc, a nie tylko odważne i prawdziwe, musi być świadectwo i wypowiedane słowo, gdyż oblicze, które głosimy, jest piękne.

Piękne musi być to, co robimy, i jak to robimy.

Piękne ma być braterstwo i klimat, jakim się w nim oddycha.

Piękny ma być czas i liturgia, na którą wszyscy są zaproszeni, gdyż pięknie jest modlić się i wyśpiewywać chwałę Najwyższego oraz dać się przeniknąć Jego słowu.

Piękne ma być trwanie razem w Jego imię, pracowanie razem, także i wówczas, gdy może jest to trudne.

Piękne jest nasze życie w dziewictwie, by kochać Jego sercem; nasze życie w ubóstwie, by powiedzieć, że to On jest jedynym skarbem; nasze posłuszeństwo Jego zbawczej woli, a także między nami, by szukać tylko Jego samego.

Piękne jest posiadanie wolnego serca, by przyjmować ból tego, kto cierpi, aby ukazać mu współczucie Odwiecznego...

Chrystus nas potrzebuje. Z naszą twórczą, otwartą na znaki czasu dynamiką, jesteśmy bardzo potrzebni Kościołowi w XXI wieku. Nie możemy – wzywa nas Papież Franciszek – pozostawać w bezruchu, w tęsknocie za przeszłością, względnie ograniczać się do powtarzania tych samych rzeczy, co zawsze, ani do narzekania każdego dnia. Potrzebujemy odważnej cierpliwości w kroczeniu naprzód, odkrywania nowych dróg, szukania tego, co Duch Święty nam podpowiada. A to robi się z pokorą, z prostotą, bez wielkiej propagandy, bez wielkiej reklamy (Franciszek, Homilia, 2 lutego 2021 r.).

4. Kontekst obchodów Jubileuszu 100-lecia kanonicznego zatwierdzenia Zgromadzenia

Rok Jubileuszowy to czas dziękczynienia. Z jakże wielką radością patrzymy na widoczne efekty naszego, przepelnionego błogosławieństwem Boga trudu: dzieła szkolno-wychowawcze, otwarte duszpasterstwo parafialne i sanktuaryjne, ewangelizację w tak wielu częściach świata, prowadzone misje, działalność naukową, redakcyjną i wydawniczą, służbę

Kościółowi w Jego strukturach, powstałe ośrodki i wybudowane świątynie. W każdym z tych dzieł bije posłuszne Bożemu natchnieniu, pełne poświęcenia i zawierzenia michalickie serce. Ogarnia wzruszenie, a niekiedy i łza zakręci się w oku na myśl, jak wiele dobra może zdziałać Bóg poprzez bezwzględnie ufających i konsekwentnie realizujących Jego świętą wolę ludzi. Każde serce mocniej zabije na wyobrażenie heroicznego wysiłku, cierpienia i ofiary życia współbraci, realizacji miłości wbrew obojętności całego świata (List Przełożonego Generalnego na Rok Jubileuszowy 100. rocznicy kanonicznego zatwierdzenia Zgromadzenia Świętego Michała Archaniola, 27 września 2020 r.).

Przeżywając Rok Jubileuszowy 100. rocznicy kanonicznego zatwierdzenia Zgromadzenia Świętego Michała Archaniola trwamy w uwielbieniu Dobrego Boga w darze michalickiej rodziny zakonnej oraz w naszych osobistych powołaniach. Z wdzięcznością przyjmujemy skierowane do nas jubileuszowe słowo Ojca św. Franciszka oraz Prefekta Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. W praktyce dnia powszedniego, z gorliwością wykorzystujemy nadzwyczajny dar odpustów przyznanych nam przez Penitencjarię Apostolską.

Świętowanie Jubileuszu, pomimo pandemicznych ograniczeń, odnawia w nas ducha szczerzej miłości i wielkodusznej troski o wierne trwanie na straży charyzmatycznego daru oraz o przyszłość naszej rodziny zakonnej, jest źródłem ożywienia w naszych domach ewangelicznego braterstwa ze szczególnym uwzględnieniem opieki nad naszymi seniorami i chorymi współbraćmi.

Konkretny zarys naszej misji w dzisiejszych czasach odkrywamy w Konstytucjach. W Art. 11 czytamy: *Z naszego oddania się Bogu przez chrzest i profesję wypływa powinność apostolska ukazywania poznanej Prawdy innym. Jesteśmy posłani szczególnie do dzieci i młodzieży opuszczonej oraz do ludzi w środowiskach, gdzie, ze względu na zagrożenia dla życia chrześcijańskiego, działanie wymaga więcej odwagi i zaparcia siebie (...). Również ludziom cierpiącym moralnie i fizycznie, zagubionym i wątpiącym nasza posługa winna pomagać w odnalezieniu sensu życia i chrześcijańskiego optymizmu (Konstytucje..., Art. 11).*

W powyższym kontekście możemy odważnie podejmować wszystkie ewangelizacyjne wyzwania. Jesteśmy potrzebni w miejscach na świecie, gdzie Boga wyrzucono z życia społecznego, a poprzez osadzone na ateistycznej ideologii akty prawne Kościół zostaje zepchnięty do katakumb. Oczekują na nas obszary ludzkich dusz, do których wciąż nie dotarła Dobra Nowina i którzy jeszcze nie wiedzą, że Bóg jest Miłością. Tak wielu ludzi potrzebuje naszego towarzyszenia w drodze ich duchowego wzrostu poprzez słowo nadziei, katechezę, spowiedź czy kierownictwo duchowe (por. *List Przełożonego Generalnego na Rok Jubileuszowy 100. rocznicy kanonicznego zatwierdzenia Zgromadzenia Świętego Michała Archaniola*, 27 września 2020 r.).

5. Nasze wyzwania

Efektem refleksji podczas posiedzeń rady generalnej, odwiedzin wspólnot w poszczególnych częściach świata, rozmów ze współbraćmi podczas spotkań z przełożonymi wyższymi, zjazdów przełożonych, proboszczów i dyrektorów, ojców duchownych, młodych kapłanów, braci zakonnych, wizytacji kanonicznych, a także indywidualnych spotkań z poszczególnymi współbraćmi są nasze aktualne wyzwania:

- pogłębiona refleksja nad realizacją podstawowego celu Instytutu oraz zakresem prowadzonych dzieł apostolskich;
- analiza aktualnego stanu personalnego Zgromadzenia w kontekście obecnego podziału na jurysdykcje i ewentualnego podjęcia działalności misyjnej w nowych miejscach w świecie (Afryka);

- poszukiwanie nowych form szerzenia kultu św. Michała Archanioła jako wyjątkowego Patrona na dzisiejsze czasy oraz Błogosławionego Ojca Bronisława jako orędownika w trosce o najuboższych, a także dzieci i młodzież;
- troska o rozwój życia duchowego i autentyzm w osobistym przeżywaniu konsekracji zakonnej;
- ożywienie ducha jedności i braterstwa w naszych wspólnotach w perspektywie wzajemnej współodpowiedzialności za nas samych oraz powierzone dzieło w historii zbawienia, jakim jest Zgromadzenie;
- wykorzystanie owoców Roku Jubileuszowego 100-lecia kanonicznego zatwierdzenia Zgromadzenia w kontekście osobistej świętości i budzenia powołań.

6. Komisja Przygotowawcza XXII Kapitułę Generalną

Dekretem L.dz. 137/013/21 z dnia 19 kwietnia 2021 r. została powołana Komisja Przygotowawcza XXII Kapitułę Generalną Zgromadzenia Świętego Michała Archanioła w następującym składzie:

Wikariusz Generalny ks. dr Rafał Kamiński – przewodniczący Komisji,
 ks. Piotr Prusakiewicz – członek komisji,
 ks. Piotr Kluk – członek Komisji,
 ks. dr Paweł Wojakiewicz – członek Komisji,
 ks. Michał Mazur – członek Komisji.

W poszczególnych prowincjach, wiceprowincjach oraz delegaturze zostaną także powołane podkomisje, które podejmą bezpośrednią współpracę z Komisją. Głównym zadaniem Komisji jest zebranie i dogłębne opracowanie zagadnień, których rozstrzygnięcia podejmie się Kapituła. Efektem finalnym pracy Komisji będzie dokument „Instrumentum laboris”, który będzie stanowił *material roboczy* dla ojców kapitulnych.

7. Modlitwa przed XXII Kapitułą Generalną

Bracia Drodzy!

Wielokrotnie, w naszym zakonnym życiu, doświadczamy, że Zgromadzenie Świętego Michała Archanioła nie jest dziełem ludzkim, ale Bożym. Sam Bóg, niemal na każdym kroku, udowadnia nam, jak bardzo jesteśmy dla Niego ważni i jak bardzo o nas się troszczy. Świadomości wybrania i wyjątkowości posłannictwa, z synowskim oddaniem, w ręce Najlepszego Ojca oddajmy naszą historię, teraźniejszość i przyszłość. Przecież: „Jeśli Bóg z nami, któż przeciwko nam?” (Rz 8, 31).

Bardzo Was proszę, Bracia moi, o modlitwę oraz ofiarowanie krzyży dnia powszedniego w intencji przygotowań oraz przebiegu XXII Kapituły Generalnej naszej wspólnoty zakonnej. W poszukiwaniu Bożej Woli spraszajmy światło Ducha Świętego.

- Modlitwa do Ducha Świętego papieża Leona XIII:
*Duchu Święty, Duchu Prawdy, przyjdź do naszych serc.
 Obdarz narody Twoim światłem i Twoją jasnością,
 aby się zjednoczyły w wierze i znalazły upodobanie w Tobie.
 Duchu Stwórco, stój nieustannie przy Twoim Kościele.
 Obdarz go Twoją mocą i siłą, aby oparł się wszystkim wrogim napaściom.
 Odnów swą łaską ducha sług swoich, których namaściłeś,
 aby wielbili Imię Ojca i Jego Syna Jednorodzonego.*
- Modlitwa do Ducha Świętego św. Jana Pawła II:
*Duchu Święty, proszę Cię o dar mądrości do lepszego poznawania Ciebie
 i Twoich doskonałości Bożych,
 o dar rozumu do lepszego zrozumienia ducha tajemnic wiary świętej,
 o dar umiejętności, abym w życiu kierował się zasadami tejże wiary,
 o dar rady, abym we wszystkim u Ciebie szukał rady*

*i u Ciebie ją zawsze znajdował,
o dar męstwa, aby żadna bojaźń ani względy ziemskie
nie mogły mnie od Ciebie oderwać,
o dar pobożności, abym zawsze służył Twojemu Majestatowi z synowską miłością,
o dar bojaźni Bożej, abym lękał się grzechu, który Ciebie, o Boże, obraża.*

Drodzy Współbracia!

Przepelnieni dziecięcą ufnością, czas przygotowania, przebieg i owoce XXII Kapituły Generalnej składamy w ręce Miłosiernego Boga. Nasze zawierzenie wyrażamy słowami Błogosławionego Ojca Bronisława zapisanymi w Zapiskach Życia Wewnętrznego pod datą 31 sierpnia 1872 r.: *Ty mnie miłujesz – niepojęty Boże. Ty chcesz, by Ojciec Niebieski był przeze mnie pochwalony – jaka dobroć niesłychana. Ty pragniesz mojej miłości, mojego serca nędznego; chcesz je objąć i zamknąć w Twoim Sercu, oddaję się Tobie zupełnie do rozporządzenia; wiem komu się powierzyłem.*

Na owocne przygotowanie XXII Kapituły Generalnej Zgromadzenia Świętego Michała Archanioła niech sam Bóg nam hojnie błogosławi...

Z braterskim pozdrowieniem

Dariusz Wilk

Ks. Dariusz Wilk CSMA
Przełożony Generalny